

Η ΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Τό Σάββατον, 6^{ον} / 19^{ον} Μαΐου 2018, ἔλαβε χώραν εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἡ εἰς Ἀρχιερέα χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Ἀρχιεπισκόπου Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρου, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς πρόσφατον Συνεδρίαν Αὐτῆς.

Τό μυστήριον τῆς χειροτονίας ἐτελέσθη εἰς τό πλαίσιον τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Λειτουργίας, συμφώνως πρός τήν τάξιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἡ τάξις αὕτη προβλέπει τήν ἀνάγνωσιν τῶν Ὁμολογιῶν πίστεως καί τῶν Λιβέλλων κατὰ τῶν αἵρετικῶν εἰς τό πλαίσιον τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθοῦ.

Μετά ταῦτα ἤρξατο ἡ θεία Λειτουργία πρό τῶν Βιβλικῶν Ἀναγνωσμάτων.

Τότε ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τόν χειροτονούμενον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Κυριακουπόλεως

κ. Χριστοφόρε,

Ἡ Χάρις τοῦ θεοῦ Πατρός ἁξιοῖ ὅλους ἡμᾶς σήμερον νά ἐπιτελῶμεν τό Μυστήριον τῆς θείας Λειτουργίας, τῆς εὐχαριστηρίου ἀναιμάκτου θυσίας, εἰς τό μέσον τῆς γῆς, εἰς τόν τόπον, ἐν ᾧ ἐτελεσιουργήθη ἡ σωτηρία ἡμῶν διά τοῦ τιμίου Σταυροῦ καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐν τῷ Μυστηρίῳ τούτῳ τελεῖται Μυστήριον ἕτερον, τῆς εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίας σου, κατόπιν ἀποφάσεως ἐκλογῆς τῆς ὑμετέρας Θεοφιλίας, ψήφοις κανονικαῖς καί ὁμοφώνοις τῆς περί ἡμᾶς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς Ἀρχιερέως τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἀρχιεπισκοπῆς Κυριακουπόλεως, ἀναλαμβανούσης ἐν ταύτῳ καί τήν Ἐπιτροπείαν τοῦ ἐν Ἀμμάν τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας καί τῶν περιχώρων διαβιοῦντος εὐσεβεστάτου Ὁρθοδόξου πληρώματος.

Ἡ Ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος ἤχθη εἰς τήν ἀπόφασιν ταύτην, ἐκτιμῶσα τήν ἐκ τῆς νεανικῆς σου ἡλικίας φοίτησιν εἰς τήν Πατριαρχικήν Σχολήν καί τήν μετά τήν ἀποφοίτησιν ἔνταξιν καί μαθητείαν σου εἰς τήν Ἀγιοταφιτικήν Ἀδελφότητα, εἰς τήν ὁποίαν ἐγαλουχήθη καί ἐδιδάχθη τήν ἀγάπην πρός τά Πανάγια Προσκυνήματα καί τόν σεβασμόν εἰς τάς ἐκκλησιαστικάς ἀρχάς καί τάς Πατερικάς ὑποθήκας. Ἐκ τῶν ἀρχῶν τούτων ἐμπνεόμενος εἰργάσθης ἐπὶ ἔτη συναπτά εἰς τήν ἐν Ἀμμάν Ἀντιπροσωπείαν τοῦ Πατριαρχείου καί κυρίως εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν Ντιμπίν, εἰς ἔργον ἰδρυτικόν, κτιριακόν καί ἀνακαινιστικόν, προπάντων ὅμως εἰς ἔργον ἐπιστηριγμοῦ ψυχῶν τῆς τε νεανικῆς ἡλικίας καί τῆς ὠρίμου, ἀλλά καί τῶν πασχόντων.

Τά παρά τοῦ θεοῦ ἐμπιστευθέντα σοι τάλαντα ἐκαλλιέργησας τῇ συνεργίᾳ τοῦ

Ἀγίου Πνεύματος καί ἐπηύξησας εἰς διπλοῦν. Ταῦτα καλεῖσαι ἀπό τῆς σήμερον ἔτι νά καλλιεργήσης ἐνισχυόμενος διά τῆς Χάριτος, τοῦ κύρους καί τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος καί νά θέσης εἰς τήν διακονίαν τοῦ ἐν Ἀμμάν Ὁρθόδοξου ποιμνίου, ὥστε τοῦτο νά παραμένῃ πιστόν εἰς τά δόγματα τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν πίστεως καί ἀφωσιωμένον καί ἠνωμένον ἀρρήκτως μετά τῆς μητρός αὐτοῦ Ἐκκλησίας, Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς ὁποίας ἔδρα Ἱερουσαλήμ, ἡ Πόλις τοῦ Βασιλέως τοῦ Μεγάλου, ἐνθυμούμενος ὅτι αἰείποτε ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεοκελεύστως ἐνεργοῦσα περιέβαλε πάντα ἄνθρωπον ὡς εἰκόνα Θεοῦ, εὐαγγελιζομένη τόν λόγον κατὰ τήν ὑποθήκην τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἑλληνας, οὐκ ἐνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἐνι ἄρσεν καί θῆλυ· πάντες γάρ ἡμεῖς εἷς ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3, 27-28).

Πρόσελθε, οὖν, θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρε τῷ Ἀγίῳ Θυσιαστηρίῳ καί προσευχήσου διακαῶς, ἵνα διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῆς Μετριότητος ἡμῶν καί τῶν συλλειτουργούντων ἡμῖν Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων κατέλθῃ ἐπὶ σέ ἡ τὰ ἀσθενῇ θεραπεύουσα καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα Χάρις τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος καί διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ἀναδεικνύῃ σε σκεῦος ἐκλογῆς, ὑπομένων τήν Ἰώβιον ὑπομονήν κατὰ τό πρότυπον τοῦ σήμερον ἐορταζομένου Ἀγίου Ἰώβ τοῦ Πολυάθλου καί κατὰ τό πρότυπον τοῦ πατρωνός σου Ἀγίου μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου ἀναδεικνυόμενος Χριστοφόρος, φέρων ἐν τῇ ψυχῇ σου τόν Χριστόν καί μεταδίδων Τούτον εἰς τὰς ψυχάς τῶν ἀνθρώπων, πρός παραμυθίαν, οἰκοδομήν καί σωτηρίαν αὐτῶν καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν.

ὁ δέ χειροτονούμενος ἀπήντησε διά τῆς κάτωθι ἀντιπροσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μακαριώτατε, Πάτερ καί Δέσποτα,

Παρίσταμαι ἐνώπιόν Σας εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης τοῦ Καθολικοῦ, μεταξύ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ καί τοῦ Παναγίου Τάφου, μεταξύ τοῦ θανάτου καί τῆς ζωῆς.

«Τόν Σταυρόν Σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν καί τήν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν». Αὐτό τό μήνυμα τῆς ἀναστασίμου χαρᾶς, τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλπίδος καί τῆς σωτηρίας πηγάζει ἀπό τήν Σιωνίτιδα Ἐκκλησία μας. «Ἰδού γάρ ἦλθε διά τοῦ Σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ».

Παρίσταμαι σήμερον, ἡμέρα μνήμης τοῦ δικαίου Ἰώβ, ἐνώπιόν Σας, Μακαριώτατε, τόν Πατέρα ἡμῶν τῶν Ἀγιοταφιτῶν καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, καί καλοῦμαι, ἐγώ ὁ ἐλάχιστος, ἀπό τοὺς ἀδελφούς μου, νά ζήσω τήν προσωπικήν μου Πεντηκοστήν, Χάριτι τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ διὰ τῶν τιμίων χειρῶν Σας.

Πιστεύω ὅτι δέν εἶναι τίποτα τυχαῖο εἰς τήν ζωὴν μας καί αὐτό εἶναι ἐξ οὐρανοῦ γιά μένα. Καλοῦμαι σήμερα νά λάβω τήν χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης, τόν ὑπέρτατον βαθμόν διακονίας εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἀκούγοντας τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόν λέγοντα ὅτι «ἦλθε νά διακονήσῃ, ὅχι νά διακονηθῇ» καί ὅτι «τήν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησι ὑπὲρ τῶν προβάτων», κι ἐκεῖνα τά λόγια Του πρός τόν Ἅγιο Πέτρο: «φιλεῖς μέ, Πέτρε; Ποίμινε τά πρόβατά μου!»! Θαυμάζω, τί μεγαλεῖο ἀγάπης, θυσίας, εὐθύνης!

Ὁ Χριστός θέλει ἀπό ἐμᾶς ἔργα, θυσίες, ὄχι λόγια. Γι' αὐτό, ὅταν ἐμβαθύνω μέσα μου καί βλέποντας τίς ἀδυναμίες μου, τά πάθη μου, τίς ἀμαρτίες μου, τρέμω καί φοβᾶμαι καί ἀνατρέχοντας εἰς τοὺς ἀγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, βλέπω πῶς ἔφευγαν μακριά ἀπό τά ἀξιώματα! Φοβᾶμαι ἔτι περισσότερο, ἀλλά γαληνεύει ἡ ψυχή μου, ὅταν ἀκούω τόν Χριστό μας νά λέει: « ἡ δύναμὶς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

Εὐχεσθε, Μακαριώτατε, νά ἀντλῶ καί ἐγὼ δύναμη καί ἐλπίδα ἀπὸ αὐτῆ τῆ δύναμη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ νά μπορέσω νά σηκώσω τό σταυρό τῆς νέας μου διακονίας.

Ἀλλ' ὅμως ἀντλῶ δύναμη κι ἀπὸ Ἑσᾶς, Μακαριώτατε, βλέποντάς Σας μέ πόση δύναμη καί ὑπομονή, μέ πόση ἀγάπη καί θέληση καθοδηγεῖτε τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ τόσα προβλήματα καί δυσκολίες, σέ μία πολύπαθη περιοχὴ μέ πολλές συγκρούσεις πολιτικές καί ἐθνικές καί θρησκευτικές.

Οἱ μνημέες μου καί οἱ σκέψεις μου ἀνατρέχουν στά παιδικά μου χρόνια, γέννημα τῶν Ἱεροσολύμων, μικρὸ παιδί νά διακονῶ εἰς τὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στοῦ χωριό μου, τὴν Τζίφναν, μέλος μιᾶς μικρῆς οἰκογενείας, ἀπλῆς ἀλλὰ ταπεινῆς καί εὐλογημένης.

Ὁ πατέρας μου Καμάλ, γεωργός, ἀγαποῦσε τὴν γῆ, τὴν ἐπεριποιεῖτο, τὴ φρόντιζε μέ πολλοὺς κόπους· ἀλλὰ τί χαρὰ ἔβλεπα εἰς τό πρόσωπόν του, ὅταν καρποφοροῦσε! Ἡ μητέρα μου Γιασεμή, ἀγαποῦσε τά γράμματα, τὴ μόρφωση καί ἀνέλαβε θέσεις εἰς διαφόρους τομεῖς κυβερνητικούς καί κοινωνικούς. Θυμᾶμαι καί τόν μοναδικόν μου ἀδερφό, τὸ Μοῦσα πού πηγαίναμε σχολεῖο μαζί εἰς τὴ Ραμάλλαν μέχρι τὴν Ἑκτη Δημοτικοῦ πού τοὺς ἄφησα. Τώρα εἶναι παντρεμένος καί ἔχει τέσσερα παιδιά. Μοῦ δώσανε πολλὰ εἰς τὴν ζωὴν μου, τοὺς ἀγαπῶ καί εὐχομαι ὁ Θεός νά τοὺς ἔχει καλὰ καί νά τοὺς χαρίσει τόν Παράδεισο.

Τότε μικρός, ὅπως ἤμουν, δέν ἤξερα τίποτα γιὰ τόν Ὀρθόδοξο μοναχισμό, ἀλλὰ ἤθελα νά γίνω μοναχός καί Ἱερεὺς. Αὐτό τό ἔδειχνα μέ τά περισσότερα ἔργα καί παγνίδια μου, πῶς καί γιατί δέν ξεύρω. Αὐτό πού ξεύρω εἶναι ὅτι ἦλθα εἰς τὴν Α' Γυμνασίου εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Σχολὴν τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, παρ' ὅλες τίς οἰκογενειακές ἀντιδράσεις, εἰδικὰ τῆς μητέρας μου καί τοῦ κοινωνικοῦ μας περιβάλλοντος.

Μέ ἐδέχθη μέ πολλὴν τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην καί πατρικὴν στοργὴν ὁ μακαριστὸς Πατριάρχης Διόδωρος «αἰωνία Αὐτοῦ ἡ μνήμη». Τόν ἄκουα ψηλά ἀπὸ τόν Πατριαρχικὸ θρόνο εἰς τόν Ἅγιον Κωνσταντῖνον, ἐγὼ τότε κανονάρχης, μόλις 12 ἐτῶν, διαβάζοντας τόν Ἀπόστολο μέ τά σπαστά Ἑλληνικά μου, νά μοῦ λέει: «Μπράβο, βρέ Χάννα – μπράβο βρέ Γιάννη», μέ ἐνεθάρρυνε μέ τέτοιο τρόπο, πού μ' ἔκανε ὄχι μόνο νά Τόν ἀγαπήσω, ἀλλὰ νά ἀγαπήσω ὅλα γύρω μου, τόν ἴδιο, τὸ Ἱερό Κοινό, τά Πανάγια Προσκυνήματα, τὴν Ἐκκλησίᾳ, τὴν Ἑλλάδα, τό ποίμνιο, τὴν Ἰορδανία, ἀκόμη πρὶν νά τὴν γνωρίσω.

Μοῦ φόρεσε τά ρᾶσα εἰς τόν Προφήτη Ἠλία τό 1984 καί μέ ἔστειλε διακονητὴν εἰς τόν Φρικτὸν Γολγοθᾶν καί τόν Πανάγιον Τάφον, ὡς ὑποτακτικόν τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος Δανιήλ, αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη! Ἔμαθα κοντά του τὴν σοβαρότητα καί τὴν ὑπευθυνότητα. Ἔμαθα πῶς πρέπει νά εἶναι ὁ γνήσιος Ἀγιοταφίτης: Τὴν νύκτα νά τὴν μοιράζει μεταξὺ τῆς προσευχῆς καί τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, τὴν Θεία Λειτουργία καί τὴν ξεκούραση, γιὰ νά εἶναι ἡ ἡμέρα

διακονία εἰς τὰ Πανάγια Προσκυνήματα. Μοῦ ἔμαθε τί ἐστί γνήσιος μοναχός, γαλήνιος, ταπεινός, ὑπομονητικός, διὰ νά δέχεται τοὺς προσκυνητάς μέ τόσην διάκριση, γιά νά εἶναι αἰσθητή ἡ Χάρις καί ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας. Αὐτό προσπάθησα νά εἶμαι καί νά κάνω εἰς τήν περίοδον τῆς διακονίας μου εἰς τήν Ἰορδανίαν πού διήρκησε μέχρι τώρα, 28 χρόνια.

Ἐκάρην μοναχός ἀπό τὰ χέρια του, μοῦ ἔδωσε τό ὄνομα κάποιου Γέροντός του ἀπό τήν Χίο, «Χριστοφόρου», πού τόν ἔστειλε εἰς τὰ Πανάγια Προσκυνήματα. Καί ἐκείνη τήν ἴδια ἡμέρα ἐκάρην μοναχός μαζί μέ τόν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλο. Καί μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία καί πάλι μαζί νά διακονήσουμε εἰς τήν Ἰορδανία. Τίποτα τελικά δέν εἶναι τυχαῖο. Ἡ Χάρις καί ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ὅλα τὰ οἰκονομεῖ.

Θυμᾶμαι τὰ λόγα τοῦ μακαριστοῦ Ἀγίου Καισαρείας Βασιλείου (αἰωνία του ἡ μνήμη), τήν ἡμέρα τῆς χειροτονίας μου εἰς διάκονον εἰς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν, τό 1988: «Παιδί μου, νά κρατήσεις τήν ψυχή σου καθαρή, νά λάμπει μέ ἀγιότητα». Καί σήμερα ἐξομολογοῦμαι ἐνώπιον Ὑμῶν: δέν τήν κράτησα καθαρή! Ἀμάρτησα! Ἥμαρτον, ζητῶ συγχώρεσιν καί τό ἔλεος καί τήν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ.

Μέ τήν εὐλογία τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Διοδώρου πῆγα εἰς τήν Ἰορδανίαν τό 1989, ἀλλά καί μέ τήν προτροπήν καί συμβουλήν τοῦ Ἀγίου Βόστρων κ. Τιμοθέου. Μοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νά διαλέξω μεταξύ τοῦ κέντρου μέ ὅλα του τὰ θετικά καί τῆς μορφώσεώς μου.

Τόν πρῶτο χρόνο ἐσπούδασα Ἀραβικά εἰς τό Ἰορδανικό Πανεπιστήμιο τοῦ Ἀμμάν καί μετὰ ἐσπούδασα τήν Νομική καί τήν Κοινωνιολογία.

Τήν παραμονήν τῶν Χριστουγέννων 6 Ἰανουαρίου 1991 εἰς τόν ΚαθεδρικόΝ Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἔγινε Ἰερεὺς ἀπό τόν μακαριστόν Ἅγιον Κυριακουπόλεως Κωνσταντῖνον, «αἰωνία του ἡ μνήμη»!

Ἐδῶ ξεκίνησε ἓνα νέο στάδιο τῆς ζωῆς μου, νέοι ὀρίζοντες. Ἀρχισα νά γνωρίζω τό ποίμνιο ἀπό κοντά, νά ζῶ μαζί του τίς ἀνησυχίες του, τίς ἀνάγκες του, τὰ αἰτήματά του, τή δίψα του διὰ τήν Ὁρθοδοξίαν. Ἔβλεπα τό ποίμνιό μας εἰς τὰ δόντια τῶν λύκων, τήν αἵρεσιν νά κατασπαράζει τίς σάρκες τῆς ψυχῆς τους, τήν Ὁρθόδοξο ταυτότητά τους, τήν Ρωμηοσύνη τους. Ἔβλεπα νά ἀλλοιώνεται τό Λειτουργικό καί Πνευματικό τους αἰσθητήριον καί τὰ ρεύματα τοῦ Ἰσλαμικοῦ φανατισμοῦ νά κάνουν τήν πνευματική πραγματικότητά τους πιό ἐπώδυνη. Ξεκινήσαμε μέ τήν νεολαία νά κάνουμε προσευχή, νά μαθαίνουμε νά λέμε τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με», τό κομβοσχοῖνι. Ξεκίνησα νά τελῶ τήν θεία Λειτουργία, τήν ἐξομολόγησιν, νά κάνω ὁμιλίες. Στόχος μας ἦταν νά μπεῖ ἡ Ὁρθόδοξος εἰκόνα σέ κάθε σπίτι, νά φέρουμε Πατερικά βιβλία εἰς τὰ Ἀραβικά.

Ἔτσι ξεκινήσαμε τό μοναστήρι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἰς τό Ντιπίν μέ τήν εὐλογία τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Διοδώρου. Καί ἔγινε μέ τήν εὐχή Σας, καί μέ τίς προσευχές καί τοὺς κόπους τῆς Γερόντισσας Εἰρηναίας καί τῶν ἀδελφῶν μοναζουσῶν Αἰκατερίνης καί Θέκλης καί τῶν δοκίμων μοναζουσῶν καί ὅλου τοῦ ποιμνίου, αὐτό που εἶναι σήμερα. Ἐγινε τό μοναστήρι ἓνα λιμάνι σωτηρίας γιά πολλούς.

Δέν μπορῶ νά μήν ἀναφερθῶ εἰς τόν Ἅγιο Φιλαδελφείας τόν κ. Βενέδικτο. Ἐκανε

σημαντικό ἔργο εἰς τὴν Ἰορδανίαν σέ πολλούς καί διαφόρους τομεῖς, ἄφησε αἰσθητὴ τὴν παρουσία του καί τὴν ποιμαντορία του. Ὁ Θεός νά τοῦ χαρίξει ὑγεία καί δύναμη.

Ἐλήλυθε ἡ ὥρα, Μακαριώτατε. Καί ἐπιτρέψατέ μου νά εὐχαριστήσω τόν Πανάγαθο Θεό, τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τόν Ἅγιο Χριστοφόρο καί τόν δίκαιο Ἰώβ, τοῦ ὁποῖου τὴν μνήμη ἐπιτελοῦμε σήμερα, καί πάντας τοὺς Ἁγίους διὰ ὅ,τι μοῦ ἔδωσαν εἰς τὴν ζωὴν μου.

Μακαριώτατε, θέλω νά εὐχαριστήσω καί Ὑμᾶς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου καί τὴν περὶ Ὑμᾶς Ἀγίαν καί Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου μας, ὅλους τοὺς Ἁγίους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι μέ τιμοῦν μέ τὴν παρουσία τους. Εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς ἀδελφούς μου, Ἀγιοταφίτας Πατέρας, πού εἶναι σήμερα μαζί μου. Εὐχαριστῶ κλῆρον καί λαόν, πού βρίσκονται κοντά μου αὐτὴν τὴν στιγμήν. Εἰς τὴν καρδίαν μου ἔχω κλείσει ὅλο τό ποίμνιο, πού τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην τους.

Καί τέλος, θέλω νά σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι θά εἶμαι μέχρι τῆς ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς γνήσιος Ἀγιοταφίτης, πού θα ἐργασθῶ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησίν Σας γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν πιστῶν καί τὴν σωτηρίαν τους, μέσα εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν Ἱεροσολύμων, διότι, ὅπως μᾶς λέτε πάντοτε εὐστοχα, ὅτι τό Πατριαρχεῖο μας εἶναι ἡ ἀσφάλεια καί ἐγγύησις διὰ τὴν συνεχή Παρουσία τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν περιοχὴν μας.

Ὁ Θεός νά ἔχῃ καλὰ καί ὑπὸ τὴν σκέπην Του τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τόν Βασιλέα Ἀμπντάλλα Β΄ Μπίν Ἀλ Χουσεΐν καί τὴν Ἰορδανίαν, τὴν Παλαιστίνη καί ὅλον τόν κόσμον. Νά δώσῃ εἰρήνην καί ἀσφάλειαν εἰς τὴν περιοχὴν μας. Ἀμήν. Γένοιτο.

Καιρός τοῦ ποιῆσαι τόν Κύριον,

Δέσποτα Ἄγιε εὐλόγησον.

Μετά τὰς προσφωνήσεις ἠκολούθησαν οἱ κατὰ τὴν περιφορὰν τρεῖς περίξ τῆς Ἀγίας Τραπέζης ὕμνοι «Ἅγιοι μάρτυρες», «Δόξα σοι Χριστέ», «Ἡσαΐα χόρευε» καί ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν συλλειτουργούντων Αὐτῷ Ἀρχιερέων, Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Βόστρων κ. Τιμοθέου, Φιλαδελφείας κ. Βενεδίκτου, καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Λύδδης κ. Δημητρίου, Καττάρων κ. Μακαρίου, Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ χειροτονουμένου καί ἡ ἐπίκλησις τῆς θείας Χάριτος καί τό «ἁξιος», τό ὁποῖον μετὰ χαρᾶς ἐπευφήμησε τό ἐκκλησίασμα, εἰς τό ὁποῖον ἦσαν Ἀγιοταφῖται πατέρες, συγγενεῖς καί οἰκεῖοι καί πνευματικά τέκνα τοῦ χειροτονηθέντος ἐξ Ἰορδανίας.

Τῆς λειτουργίας ἀχθείσης πρὸς τό τέλος, ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωσεν εἰς τόν χειροτονηθέντα τὴν Ἀρχιερατικὴν ράβδον λέγων: «λάβε τὴν ράβδον ταύτην...».

Ἄμα τῇ ἀπολύσει, ὁ χειροτονηθεὶς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κυριακουπόλεως ἐμοίρασε τό ἀντίδωρον καί ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν ἀσπαζομένων τὴν χειρὰ αὐτοῦ.

Εἰς τὴν συνάντησιν ἐν τῷ Πατριαρχείῳ ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε τόν χειροτονηθέντα, συγχαίρων τοῦτον διὰ τὴν προαγωγήν καί εὐχόμενος αὐτῷ τὴν χάριν τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, ὁ δὲ χειροτονηθεὶς προσεφώνησε τόν

Μακαριώτατον εὐχαριστῶν καί διαβεβαιῶν Αὐτόν ὅτι θά διακονήσῃ τό Ὅρθόδοξον ποίμνιον ἐν συνεργασίᾳ μετ' Αὐτοῦ καί ἐν ἐνότητι μετὰ τῆς μητρός Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

```
ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"  
returns="included" maximum_entity_count="500"]
```